

hogy most már végre egymás közt lesznek, tovább már nem kell tekintettel lenniük ránk, idősebbekre és idegenekre, nem kell tisztelniük a két véletlenül közibük tévedtet, a savanyújósokát meg nejét, épp hogy bemutatkoztam a vívó-világbajnoknőnek, épp hogy egy pillanatig láttam kerek, nagyon fiatal képét a vízipólós vállak között, valóban kedves nevetését, csak épp hogy, mert éppen akkor, amikor a vívólány megérkezett, mi ketten már indulóban voltunk, az ajtóban találkoztunk, aztán egyszerre ott álltunk, kinn, a hűvös, hajnali utcán, Budán, a Pasaréten, Saskia meg én, a teniszező fiú ki tudja, mikor és hova tűnt, ott maradt a többi fiatal közt, felszabadultan ő is, a magafajta közt végre, zavaró, tisztelni való vének nélkül ő is, cipeltem az elég nehéz magnót, gyalogoltunk, csak egyikük, egy jámbor, jól nevelt ifjú tartott velünk, hatalmas lakli, de olyan szelíd, olyan illedelmes, hogy meglepődtem, teljesen józannak látszott, mintha egész éjszaka semmit se ivott volna, mintha csak én ittam volna eddig, mostanig, erőszakkal kivette kezemből a magnót, és ő cipelte, ő szerzett taxit is nekünk, az volt a tiszte, hogy még utolsó percig gondoskodjék rólunk, amikor mi már a kocsiban ültünk, még behajolt az ablakon, és sajnálkozva és bizalmasan mentegetődzve azt mondta: – Szegény Ernő, biztosan sajnálta, hogy nem maradhatott, de tudjátok ti is, hogy az asszonykájá micsoda egy hiszti, fantasztikus, hogy mit kell lenyelnie tőle szegénynek nap mint nap. – És integetett utánunk, a fák alatt állva integetett, amíg a taxi másik utcába nem kanyarodott. Mit kezdhettem most már ezzel az egész éjszakával, amit itt átéltem? Minden képzelődés volt csak? Lehet, hogy ezek a fiúk valójában mind ilyen jól neveltek voltak, csak én képzelődtem, valami mocskos és oktalan gyávaságban mindenfélét képzeltem, ami csak *bennem* történt meg? Nem tudtam, mi történt ezen az éjszakán, nem tudtam, hogy történt-e *valami*.

– Mondd, nem tőlem vagy te mindig ilyen rosszkedvű? – kérdezte a taxi sarkába süppedve Saskia.

(Folytatása következik.)

Lászlóffy Aladár

ÉJFÉL

Nagyon messze kutyák ugatnak,
 lehet a holdat nézik napnak.
 Vannak népek, hogy ez a század
 létükre még nem magyarázat;
 kikben csupán az ükők ükje
 érez még rá a jelenükre.
 Megállt bennük egy régi bajnál
 mint bizonyosság, minden hajnal.
 ...Éjfél van. Árnyak túl az árkon,
 csalános kronológiákon.
 Jól megzavart az idő: álnok

nap-hold-perc-év egymásutánok –
 s valami ingerli a fáradt
 falut, a régi omló várat.
 A metropolisoktól messze
 nem foszforlik a cél keresztje.
 Nagyon közel kutyák bomolnak,
 a napot nézik máris holdnak.

S. O. S. MANIKÚRSZALON

Egy nyelvbe öltöztünk tehát
 s mindenki mondja önmagát.
 Mindenki tudja, hiszi, vallja,
 hogy ő a románok magyarja,
 angolok szásza, szászok írje,
 van neki dolmene, menhírje,
 van dolmánya és koholmánya
 s a futóhomok ellen hány a
 piramisa, és kéjek kéje:
 anyafarkasból vereckéje.
 Őt soha más, csak Isten verte!
 Csak azóta költözött szerte.
 Hogy nevet nem, csak nyelvet váltott
 mint bolgárok vagy pomeránok
 s jövője egyetlen reménye
 féltve megőrzött ősi énje.
 Ahonnan mint bagoly kinézek:
 magamból élvezem a képet,
 úgyis mindenkit sosem látok.
 Ketten vagyunk: ÉN s a VILÁGOK. –
 Kik és miért rázzák a fát?
 Sikolyba öltözöm tehát
 vagy nászra hívogató jelbe.
 Odú vagyok. Sötét. No jer be.
 Kesztyű vagyok, fordíts ki engem
 s az erdőt belsejéből zengem.
 Dalolj te is, legfőbb e karddal
 vagy fejszével vezényelt kardal:
 farkas-csicsergés csalogány-
 ordító holdas éjszakán,
 a gyöngédség s a borzalom.
 E földnyi rokokó szalon.